El Rector de Vallfogona i Cervantes/Servent

Autor: Esteve Renom
Data de publicació: 04-06-2012

Com és que tant En Vicenç Garcia com Cervantes van escriure uns elogis tan desmesurats a En Perot Rocaguinarda? L'Esteve Renom troba molt suggerent que ambdós literats coincidissin en aquest punt, no exempt d'ideologia política, i apunta la possibilitat que l'un i l'altre s'haguessin pogut conèixer

Entre les poesies del rector de Vallfogona, Vicenç Garcia, hi ha "El famós bandoler Perot Rocaguinarda", que diu així:

"Quan baixes de Montseny, valerós Roca,
com si una roca de Montseny baixara,
mostres al món ta fortalesa rara:
que per a tu, sa fúria tota és poca.

A ningú al cap de tantes bales, toca,
lo qual no veja, si et pot fugir la cara;
que ton valor insigne no repara,
tras falsa mata ni traïdora soca.

Tot aquest Principat fas que badalle,
qui et persegueix de son, qui persegueixes
ab mortal i funebre parassisme.

Qui tinga ton judici mire i calle,
i diga't senyoria, que ho mereixes

per lo millor pillard del Cristianisme".

El to d'elogi al bandoler sembla ser totalment equiparable al que usa Cervantes/Servent al Quixot

En moltes altres poesies, el rector de Vallfogona també fa un sentit elogi de la llengua catalana i el mateix per la terra catalana. I tot, igualment, en una línia molt semblant a l'obra d'en Cervantes/Servent.

Hauria pogut tenir alguna relació Cervantes/Servent amb el rector de Vallfogona? Haurien influït els poemes d'En Vinceç Garcia en l'obra de Cervantes, i especialment en la segona part del Quixot i el Persiles?

A les biografies del mossèn s'afirma que la fama de les poesies d'En Vicenç Garcia s'havia estès ràpidament, almenys als cercles literaris i de cultura del Principat i d'arreu de la Nació catalana.

Està documentat que En Vicenç Garcia a l'any 1609 rep una visita del bandoler Rocaguinarda, amb qui manté una entrevista. És a ran d'aquesta entrevista que compon el poema transcrit.

I a l'any 1615 es publica la segona part del Quixot on apareix l'episodi d'En Rocaguinarda.

No deuria ser fàcil de tenir una relació directa amb el bandoler. Almenys fora dels cercles implicats en la seva actuació delictiva. En canvi, crec que no és del tot forassenyat de pensar que entre dos literats apassionats de l'època hi hagués pogut haver la transmissió d'aquella experiència amb el bandoler, que hagués permès a En Servent/Cervantes de fer-se un dibuix proper del personatge.

Tot això vindria a ser també un element més que reflectiria la proximitat de Cervantes/Servent amb Catalunya.

Esteve Renom